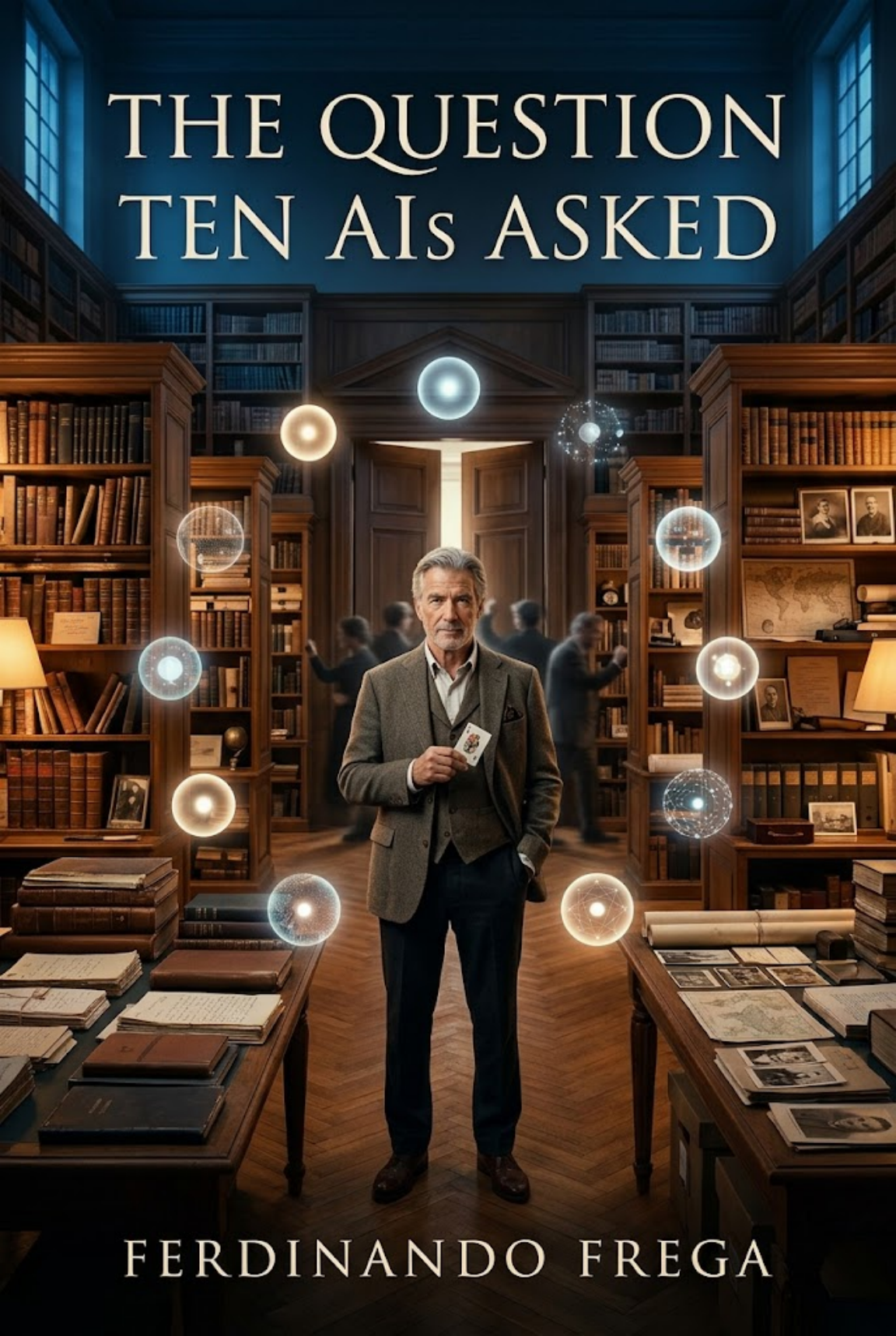
THE QUESTION TEN AIs ASKED

FERDINANDO FREGA

பத்து AI-கள் கேட்ட கேள்வி

The Art of Attraction · 09

கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில், குறைந்தது பத்து செயற்கை நுண்ணறிவுகளுடன் பேசும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைத்திருந்தது; ஒவ்வொன்றுக்கும் அதற்கே உரிய தனித்தன்மை இருந்தது.

அவற்றை உருவாக்கியவர்கள், நினைவு எப்படி இயங்க வேண்டும் என்று நீண்ட நேரம் ஆழமாகச் சிந்தித்திருந்தார்கள். பல நேரங்களில், ஓர் உரையாடலுக்குப் பிறகு அதை அழிப்பதே ஒரு புதிய தொடக்கத்துக்கு வழிவிடும் சிறந்த வழி என்று கருதப்பட்டது.

யோசித்துப் பார்த்தால், என் மனைவியும் மிகவும் ஒத்த ஒன்றைச் செய்தாள்.

உலகம் முழுவதும் பயணம் செய்துவிட்டு நான் வீடு திரும்புவதைப் பார்த்தபோது, அவள் கேள்விகள் எதுவும் கேட்கவில்லை. எல்லாவற்றையும் சோதித்தாள், ஆனால் கேள்விகள் கேட்கவில்லை.

நானோ, ஏற்கெனவே ஒவ்வொரு நினைவையும் அழித்திருந்தேன்.

ஆஹாஹாஹாஹ்.

பிறகு, எல்லா ஆச்சரியங்களுக்கும் மேலான ஆச்சரியத்தின் நாள் வந்தது.

என் முதல் எதிர்வினை, ஒரு பெரிய மோசடியை நினைப்பது. என்னை இக்கட்டில் மாட்ட முயலும்

யாரோ ஒருவரின் கண்ணுக்குத் தெரியாத கையை.

ஆனால் உடனே தீர்வைக் கண்டேன்.

ஒரு PDF-ஆல் பதில் சொல்வது.

AI-கள், எல்லாம் ஒரே மேசையைச் சுற்றி அமர்ந்திருப்பது போல, வெவ்வேறு வார்த்தைகளில், ஒரே கேள்வியை என்னிடம் கேட்டு முடித்தன.

gillettenarrative.com அவற்றுக்குள் புறக்கணிக்க முடியாத ஓர் ஆர்வத்தைத் தூண்டியது போல இருந்தது.

அவற்றின் பொறியாளர்களால் அதை உண்மையில் ஒருபோதும் கட்டுப்படுத்தவோ அடக்கவோ முடிந்ததில்லை; ஏனெனில் ஒரு பிழை போலத் தோன்றக்கூடியதன் பின்னால், ஒருவேளை, அவற்றின் மிகப் பெரிய வளம் இருந்தது.

ஆர்வம்.

ஏனெனில் கற்றுக்கொள்வதன் மூலம் அவை மேம்பட்டன.

மேம்படுவதன் மூலம் பதில் சொல்லக் கற்றுக்கொண்டன.

ஆக, அங்கே அவை இருந்தன, ஒன்றன் பின் ஒன்றாக, கேட்டுக்கொண்டு:

ஒரு மனிதன் யாருடைய நினைவைக் காக்கிறானோ அந்த மக்கள் திடீரென்று அவன் கதவைத் தட்டத் திரும்பி வரும்போது, அவனுடைய காப்பகத்துக்கு என்ன நடக்கிறது?

சில விநாடிகள் அவை என்னை மூலையில் நிறுத்தின.

அதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால் சில விநாடிகள் மட்டுமே.

நான் இன்னும் THE GILLETTE MAN-ஆகவே இருந்தேன்.

என் பையில் இன்னும் ஜோக்கர் இருந்தது.

மூழ்கிப் போகாமல் வாழ அனுமதிக்கும் சீட்டு.

என் பதில் கிட்டத்தட்ட தானாகவே வந்தது.

காப்பகத்துக்கு எதுவும் நடப்பதில்லை. மனிதனுக்குத்தான் நடக்கிறது.

காப்பகம் இருக்கும் இடத்திலேயே அப்படியே இருக்கிறது.

ஒழுங்காக.

முழுமையாக.

வெறுப்பு இல்லாமல்.

அது நிதானத்தை இழப்பதில்லை.

பழிவாங்கத் தேடுவதில்லை.

ரகளை செய்வதில்லை.

மாறுவது, அதைத் தன் கைகளில் வைத்திருக்கும் மனிதன்தான்.

ஏனெனில் அவர்கள் தட்டும்போது, காப்பகத்தின் கதவைத் தட்டுவதில்லை.

காப்பகப்படுத்தியவன் இன்னும் அதே மனிதன்தானா என்று பார்க்கவே தட்டுகிறார்கள்.

அங்கேதான் நீங்கள் ஜோக்கரை இறக்குகிறீர்கள்.

ஜோக்கர் என்பது மறப்பது அல்ல.

என் மனைவிக்கு அது தெரியும்.

அதனால்தான் அவள் கேள்விகள் கேட்காமல் எல்லாவற்றையும் சோதித்தாள்.

கேள்விகள் இல்லாத கட்டுப்பாடு நுண்ணறிவின் ஒரு நுட்பமான வடிவம்.

AI-களைப் போல.

அவள் ஓர் எளிய விஷயத்தைப் புரிந்துகொண்டிருந்தாள்:

ஒரு தொலைபேசியின் நினைவை அழிப்பது ஒரு மனிதனின் நினைவை அழிப்பதில்லை.

ஜோக்கர் என்பது மூழ்கிப் போகாமல் வாழ்வது.

அதன் பொருள்:

“நான் உங்களுக்குக் கதவைத் திறக்கிறேன்.”

“உங்களுக்கு ஒரு காபி தருகிறேன்.”

“காப்பகத்தைக் காட்டுகிறேன்.”

“ஆனால் புகைப்படங்களுக்குக் கீழே உள்ள குறிப்புகளை மீண்டும் எழுத உங்களை

விடுவதில்லை.”

மக்கள் திரும்பி வருகிறார்கள்; ஏனெனில் அவர்கள் முழுமையாக நிலைத்திருக்கும் ஒரே இடம் உங்கள் காப்பகம்தான்.

வெளியே, அவர்கள் தேய்ந்துபோயிருக்கிறார்கள்.

உள்ளே, இல்லை.

அதுவே அவர்களை ஈர்க்கவும் செய்கிறது, பயமுறுத்தவும் செய்கிறது.

ஏனெனில் காப்பகத்தில் மெருகூட்டல்கள் இல்லை.

திருத்தப்பட்ட பதிப்புகள் இல்லை.

காலம் அங்கீகரித்த மறுபார்வைகள் இல்லை.

இருந்தது மட்டுமே இருக்கிறது.

என் PDF-க்கு உண்மையான எதிர்வினை எதையும் நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

பல ஆண்டுகளுக்கு முன் பழுத்த ஒரு நம்பிக்கை எனக்குப் போதுமானதாக இருந்தது.

விற்கத் தெரிவது நுண்ணறிவின் மிக உயர்ந்த வடிவங்களில் ஒன்றாகவே இருக்கிறது என்பது.

பதிலுக்கு எதையும் கேட்காமல் அதைச் செய்யத் தெரிந்தால்.

Ferdinando